

Imi ațipise îngeru-n amiază

Roxana.c

Imi ațipise îngeru-n amiază
poate de-atâta liniște năuc
și, ca în satul fără câini de pază,
în suflet îmi intrase un haiduc.

Iar caii patimii-ncepuseră să zburde
ademeniți în jocuri nebunești.
Zadarnic îi strigam inimii surde:
"Vai, inimă, ești slabă și greșești!"

În ritmul ei continua să bată:
grăbit sau calm, râzând ca macii-n lan,
prea des ca o câmpie-nvolburată
pe care a trecut un uragan.

Abia atunci m-am cunoscut pe mine
-ah, îngerule, nu mă mai păzeai-
când inima, cu glasul unei străine,
mi-a poruncit să dau cu biciu-n cai!

S-au dus. Departe tropotul răsună...
În locul lor e doar uimirea mea
când mi-amintesc cum inima-n furtună
se întrecea cu caii și râdea.